

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 P 347422 26 Rev
Sarajevo, 28.04.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija dr. sc. Danice Šain, kao predsjednice vijeća, dr. sc. Senada Mulabdića i Slavice Čindrak, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D.D. iz Ž., ulica P..., protiv tužene Federacije Bosne i Hercegovine, zastupana po Federalnom pravobranilaštvu, radi diskriminacije i naknade štete te sticanja bez osnova, vrijednost spora po tužbi 110.000,00 KM, po protivtužbi 117.504,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice i dopuni revizije, protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj 65 0 P 347422 25 Gž 2 od 14.11.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 28.04.2026. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija i dopuna revizije se odbijaju.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 P 347422 23 P 3 od 28.1.2025. godine i to stavom I izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi: „Utvrdjuje se da je tužena Federacija BiH, provođenjem procedura popune upražnjenih sudačkih pozicija u Ustavnom sudu F BiH dana 21.03.2013, na sjednici Doma naroda Parlamenta F BiH diskriminatorno postupala, čime je počinila diskriminaciju na štetu tužiteljice D.D..

Obvezuje se tužena Federacija BiH da tužiteljici Dragici Dragičević po osnovu izmakle koristi za period od 21.03.2013 do 21.05.2014 godine isplati 14.000,00 KM, a od 21.05.2014 godine za svaki protekli mjesec, svakog prvog do petog u tekućem mjesecu isplaćuje novčani iznos od 1000,00 KM sve do 70-te godine života tužiteljice, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti ove presude.

Nalaže se tuženoj Federacija BiH da o svom trošku objavi presudu o utvrđenoj diskriminaciji u elektronskim medijima i u 3 najtiražnija dnevna lista u BIH.“

Stavom II izreke obavezana je tužiteljica da tuženoj isplati ukupan novčani iznos od 117.504,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.09.2022. godine, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana.

Stavom III izreke obavezana je tužiteljica da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.125,00 KM u roku od 30 dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj 65 0 P 347422 25 Gž 2 od 14.11.2025. godine žalba tužiteljice je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremeno izjavljenom revizijom kao i dopunom revizije tužiteljica pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, na način da se odbaci prijedlog za ponavljanje postupka i ukine rješenje Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 347422 16 Rsvl od 15.09.2020. godine, čime pravosnažna presuda Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 347422 13 od 02.10.2013. godine (ispravljena 17.12.2014. godine) ostaje na snazi, a posljedično tome ukidaju se a) presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 347422 25 Gž 2 od 14.11.2025. godine i b) presuda Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 P 347422 25 P 3 od 28.01.2025. godine, ili ukoliko ocijeni da nema mjesta ukidanju rješenja kojim je dozvoljena obnova postupka, predlaže ukidanje pobijane presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 247422 25 Gž 2 od 14.11.2025. godine i da predmet vrati Kantonalnom sudu na ponovno odlučivanje, uz zahtjev za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 9.750,00 KM.

Tužena je u odgovoru na reviziju izložila razloge zbog kojih smatra da reviziju tužiteljice treba odbiti kao neosnovanu.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Ne stoji povreda odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) na koju ukazuje revident. Drugostepeni sud je u okviru kontrolne funkcije prihvatio da je prvostepeni sud ocijenio sve dokaze savjesno i brižljivo, kako svaki dokaz posebno tako i sve dokaze zajedno. Tužiteljica ne može sa uspjehom svoju subjektivnu ocjenu dokaza suprotstaviti ocjeni dokaza koju je dao drugostepeni sud u skladu sa odredbom člana 8. ZPP. Drugostepeni sud je cijenio sve žalbene navode od odlučnog značaja i za svoju odluku dao odgovarajuće razloge (član 231. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP) pa prema tome nije bilo povreda iz člana 209. ZPP. Drugostepeni sud je mogao prihvatiti zaključke prvostepenog suda i na njima zasnovati svoju odluku, ako je ocijenio da su pravilni i da ih nije potrebno ponavljati.

Ocijenom prihvaćenih dokaza koje su stranke izvele na glavnoj raspravi kod prvostepenog suda nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužena raspisala konkurs za izbor troje sudija za Ustavni sud FBIH, da je Visoko sudsko i tužilačko vijeće BiH u okviru svoje nadležnosti provelo postupak i utvrdilo listu rangiranih kandidata koja je dostavljena predsjedniku FBIH, da je VSTV predložio izbor tužiteljice iz reda hrvatskog naroda, da je predsjednik FBIH također predložio izbor tužiteljice, da je Dom naroda parlamenta FBIH 21.03.2013. godine odlučio o izboru sudija za Ustavni sud FBIH, da su za sudije Ustavnog suda FBIH izabrani Š.D. iz reda bošnjačkog naroda, M.S. iz reda srpskog naroda, da tužiteljica nije izabrana jer nije dobila potreban broj glasova, da je Kantonalni sud u Sarajevu u predmetu 65 0 Rs 347422 16 Rsvl od 15.09.2020. godine po prijedlogu tužene Federacije BiH dopustio ponavljanje postupka, ukinuo pravosnažnu presudu Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 347422 13 Rs od 02.10.2014. godine i predmet vratio istom sudu na ponovno suđenje, da je razlog toga nepravilno zastupanje tužene koju nije zastupalo Federalno pravobranilaštvo u imovinsko pravnom sporu već savjetnica za pravna pitanja tužene, da je tužiteljici po ranijoj pravosnažnoj presudi isplaćen iznos od 117.504,00 KM, da je u ponovnom postupku Općinski sud u Sarajevu tužiteljicu odbio sa tužbenim zahtjevom za utvrđenje diskriminacije i isplatu novčanog potraživanja, da je nakon ukidanja pravosnažne presude Općinskog suda u Sarajevu

i odbijanja tužiteljice sa tužbenim zahtjevom, otpao pravni osnov na osnovu koga je tužiteljici isplaćen iznos od 117.504,00 KM.

Polazeći od ovakvog utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, koje veže i revizijski sud bez ovlaštenja da ga ispituje i mijenja (član 240. stav 2. ZPP), i ovaj sud smatra da su nižestepeni sudovi pravilnom primjenom materijalnog prava tužiteljicu odbili sa postavljenim tužbenim zahtjevom i usvojili protivtužbeni zahtjev tužene za povrat isplaćenog iznosa i za takvu odluku dali jasne, potpune i pravilne razloge sa kojima se slaže i ovaj sud. Nižestepeni sudovi su zaključili da tužiteljica nije učinila vjerovatnim da je došlo do diskriminacije u toku glasanja za izbor sudija Ustavnog suda FBIH dok je tužena dokazala da diskriminacije nije bilo.

I ovaj sud smatra da je diskreciono pravo svakog delegata u Domu naroda Parlamenta FBIH, u čijoj je nadležnosti izbor sudija Ustavnog suda FBIH, da odluči na koji će način glasati – da li će glasati za određeni prijedlog, protiv određenog prijedloga ili će biti suzdržan bez obaveze da obrazloži svoju odluku. Revizijski sud zapaža da je u zapisniku sa sjednice vijeća Doma naroda Parlamenta FBIH od 21.03.2014. godine kao razlog zbog čega tužiteljica nije izabrana navedeno da nije dobila potreban broj glasova za izbor. Delegati u Domu naroda Parlamenta FBIH nisu vezani prijedlogom VSTV niti prijedlogom Predsjednika FBIH jer je odluka o izboru u isključivoj nadležnosti zakonodavnog tijela (član IV.B.7. (a) stav 3. Ustava FBIH), zbog čega su iskazi svjedoka Ž.B., K.P., M.Lj., P.P. i A.O. pravilno ocijenjeni kao pravno irelevantni i ne mogu dovesti do drugačijeg odlučivanja po tužbenom zahtjevu tužiteljice.

Tačno je da je tužiteljica konačan tužbeni zahtjev postavila na glavnoj raspravi kod prvostepenog suda održanoj 30.09.2024. godine koji glasi: „utvrđuje se da je tužena Federacija Bosne i Hercegovine provođenjem procedura popune upražnjenih sudačkih pozicija u Ustavnom sudu FBIH dana 21.03.2013. godine na sjednici Doma naroda Parlamenta FBIH povrijedila pravo tužiteljice na jednako postupanje na način da je diskriminirala tužiteljicu po osnovu nacionalne pripadnosti i političkih uvjerenja te po osnovu povezivanja tužiteljice sa osobama zaštićenih pravnih dobara, što je imalo za posljedicu neimenovanje tužiteljice sucem Ustavnog suda FBIH.

Obavezuje se tužena Federacija Bosne i Hercegovine da tužiteljici D.D. po osnovu izmakle koristi – razlike plaća za period od 21.03.2013. godine do 21.05.2014. godine isplati 14.000,00 KM, a od 21.05.2014. godine za svaki protekli mjesec, svakog prvog do petog u tekućem mjesecu isplaćuje novčani iznos od 1.000,00 KM, sve do 70-te godine tuželjice sa zakonskom zateznom kamatom u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti ove presude. Troškove postupka snosi tužena.“

Prvostepeni sud je citirao odbijajući tužbeni zahtjev koji je tužiteljica postavila na održanom pripremnom ročištu kod prvostepenog suda 13.06.2022. godine.

Revizijski sud zapaža da je tužiteljica konačno postavljenim tužbenim zahtjevom od 30.09.2024. godine, u odnosu na tužbeni zahtjev od 13.06.2022. godine, konkretno navela i način na koji je diskriminirana – po osnovu nacionalne pripadnosti i političkih uvjerenja te po osnovu povezivanja tuželjice sa osobama zaštićenih pravnih dobara, što je imalo za posljedicu neimenovanje tuželjice sudijom Ustavnog suda FBIH.

U suštini se radi o istom tužbenom zahtjevu za utvrđenje diskriminacije dok je tužiteljica način diskriminacije iznosila još od podnošenja tužbe do postavljanja konačnog tužbenog zahtjeva, pa je tako pobijana presuda na strani šest, peti pasus navela tvrdnju tužiteljice da je diskriminirana po osnovu nacionalne pripadnosti, političkih uvjerenja i po osnovu bračnog statusa zbog vođenja krivičnog postupka protiv njenog supruga pred Sudom BiH. Shodno izloženom, pobijana presuda je imala u vidu način na koji je tužiteljica tvrdila da je diskriminirana i taj žalbeni navod je ocijenjen od strane drugostepenog suda (član 231. ZPP).

Neosnovano je ukazivanje tužiteljice da joj je rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu od 15.09.2020. godine, kojim je ukinuta pravosnažna presuda Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 347422 13 Rs od 17.12.2014. godine i dopušteno ponavljanje postupka, uskraćeno pravo na žalbu, da je prijedlog za ponavljanje postupka podnesen od strane neovlaštenog predlagača i da nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za ponavljanje postupka.

Odredbom člana 263. stav 3. ZPP propisano je da protiv rješenja drugostepenog suda kojim se usvaja prijedlog za ponavljanje postupka žalba nije dopuštena, kao što je to pravilno navedeno i u rješenju Kantonalnog suda u Sarajevu od 15.09.2020. godine. I ovaj sud smatra da je prijedlog za ponavljanje postupka podniet od strane ovlaštenog predlagača – tužene FBIH koju zastupa zakonski zastupnik Federalno pravobranilaštvo. Kantonalni sud u Sarajevu ocijenio je da je prijedlog za ponavljanje postupka uredan i osnovan jer FBIH, u ranijem pravosnažno okončanom parničnom postupku koji je vođen pred Općinskim sudom u Sarajevu, nije zastupao zakonski zastupnik Federalno pravobranilaštvo u imovinskopravnom sporu (član 8. stav 1. Zakona o Federalnom pravobranilaštvu), već savjetnica za pravna pitanja tužene FBIH zbog čega tužba i pozivi na rasprave nisu dostavljeni zakonskom zastupniku Federalnom pravobranilaštvu koji u imovinskopравnim postupcima zastupa Federaciju.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da je protivtužbeni zahtjev tužene u vezi sa postavljenim tužbenim zahtjevom (član 74. stav 1. ZPP) i da je shodno tome bilo osnova za obavezivanje tužiteljice da tuženoj naknadi ranije isplaćeni iznos od 117.504,00 KM sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama počev od podnošenja protivtužbe, jer je ukidanjem pravosnažne presude otpao pravni osnov za raniju isplatu i sada postoji sticanje bez osnova na strani tužiteljice (član 210. stav 4. ZOO).

Već je ranije navedeno da tužiteljica nije učinila vjerovatnim postojanje diskriminacije u toku glasanja za izbor sudije Ustavnog suda FBIH a da je tužena dokazala da diskriminacije nije bilo (član 15. Zakona o zabrani diskriminacije), zbog čega se suprotno plediranje tužiteljice ne može prihvatiti kao osnovano. Tužiteljica nije izabrana za sudiju Ustavnog suda FIBH iz reda hrvatskog naroda zbog toga što nije dobila potreban broj glasova zakonodavnog tijela, dok razlozi zbog kojih tužiteljica nije izabrana nisu navedeni u zapisniku o glasanju. Sud nije ovlašten da ispituje odluku o načinu glasanja delegata jer je to njihovo diskreciono pravo.

Tužiteljica se u dopuni revizije poziva na iste razloge kao i u izjavljenoj reviziji punomoćnika koji su ocijenjeni kao neosnovani, pa se radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na dato obrazloženje revizijske odluke o nepostojanju ukazanih povreda odredaba parničnog postupka i pravilnoj primjeni materijalnog prava. Subjektivno uvjerenje tužiteljice o osnovanosti tužbenog zahtjeva nema objektivno utemeljenje.

Kako ne postoje razlozi revizije valjalo je reviziju odbiti shodno odredbi člana 248. ZPP.

Ovaj sud je odbio zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav revizije sa kojom nije uspjela (član 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Dr. sc. Danica Šain, s.r.